

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ · ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 25^{ον} | ΑΘΗΝΑΙ 15-31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1911 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1002

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΥΠΑΝΔΡΩΝ

Σωστός διωγμός και σταυροφορία κατά τῶν ὑπάνδρων ἐργαζομένων γυναικῶν. "Οχι βέβαια τῆς ὑπηρετρίας, τῆς πλύστρας, τῆς γεωργου, ἐκείνης, ποῦ συνάζει χαλίγια εἰς τὰ λατομεῖα. "Οχι βέβαια διωγμός ποῦ ἔχει τὴν πηγὴν του εἰς τὸ μέτρον τὸ προφυλακτικὸν ὑπὲρ τοῦ ἐμβρύου, ποῦ ζῆ εἰς τὰ βάθη τῶν γυναικείων σπλάγγων, καὶ εἰς τὴν ὑγιεινὴν ἐξ αὐτοῦ τῆς φυλῆς.

Ἄλλὰ διωγμός, σταυροφορία κατὰ τῆς γυναικός, ποῦ ἐργάζεται εἰς τὸ μόνον ὅπως δήποτε ἄνετον καὶ ἀνώτερον στάδιον, τῆς διδασκαλίας. Καὶ πρόσφατος καὶ ἐγκλημα τῆς δυστυχοῦς διδασκαλίσσης εἶναι ἡ ἐνδεχομένη μητρότης.

Εἶναι, λέγει ὁ γράψας εἰς τὴν «Ἐστία» ἀηδὲς τὸ θέαμα τῆς ἐγκύου διδασκαλίσσης εἰς σαράντα ἢ πενήντα παιδιὰ. Ἐρωτῶ: τὰ σαράντα αὐτὰ ἢ πενήντα ἢ ἑκατὸ παιδιὰ ἐφύτρωσαν αὐτὰ καὶ τὰ ἀδελφία των εἰς κανένα περιβόλι, ὅσων λουλούδια, ὅπως θὰ ἔλεγαν οἱ ποιηταί, ἢ ἐγεννήθησαν ἀπὸ μητέρας, αἱ ὁποῖαι ἐξασκοῦσθον νὰ φέρουν εἰς τὸν κόσμον ἀδελφία διὰ τὰ μικρά των.

Καὶ εἰς τοιαύτην περίστασιν, διατί δὲν ἀηδιάζει τὸ παιδί νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα του ἐγκυον καὶ θὰ ἀηδιάζῃ νὰ βλέπῃ τὴν διδασκαλίσσάν του; ἢ θὰ εἶναι τρόπος αὐτὸς ἐκ μέρους τῆς πολιτείας τῆς ἐνισχύσεως τῆς τεκνοποιήσεως καὶ δι' αὐτῆς τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθου-

σμοῦ; Ἄλλ' ὁ γράφων ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπαγορευσις αὐτὴ θὰ προστατεύῃ κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν τὰς ἐγγάμους διδασκαλίσσας, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὸν γάμον ὀφείλου νὰ ἀσχολοῦνται μόνον εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας. Διότι μία διδασκαλίσα, κατὰ τὸν ἄγαμον βέβαια γράψαντα, πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται μὲ ἄνθρωπον εὐπόρον, ἢ τοῦλάχιστον, ὑποχρεωμένον νὰ κερδίξῃ τόσα, ὥστε νὰ εἴμπορῃ νὰ συντηρῇ ἄνετα τὴν οἰκογένειάν του.

Ἐδῶ εὐρισκόμεθα ἐνώπιον γάμων κατὰ παραγγελίαν, καὶ μὲ ἀσφάλειαν συντηρήσεως ὅλης τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ ἀποκλειστικοῦ εἰσοδήματος τοῦ συζύγου. Τοῦτο ὄχι αἱ πτωχαὶ διδασκαλίσσαι, αἱ ὁποῖαι ὑπανδρεύονται χωρὶς προῖκα, ἀλλ' οὔτε αἱ πολύφερνοι νύμφαι δὲν θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τοῦ συζύγου των.

Ἡ πτωχὴ διδασκαλίσα θὰ ὑπανδρευθῆ φυσικὰ μὲ πτωχὸν νέον τῆς περιωπῆς καὶ μορφώσεώς της, ὁ ὁποῖος τὴν πέρνει ἀκριβῶς, διότι ἐλπίζει ὅτι καὶ αὐτὴ ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῆ καὶ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον, ὅπως ἀνταποκριθῶν καὶ οἱ δύο μαζὴ εἰς τὰ καθημερινὰ ἐξοδα τῆς νέας οἰκογενείας των. Καὶ ὀνομάζει ὁ κύριος αὐτὸς τραγικώτατα μικτύριον τὴν πρὸ τοῦ γάμου ζωὴν τῆς διδασκαλίσσης, ἡ ὁποῖα ἂν δὲν ἐξασφαλίσῃ γάμον πλούσιον, δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρεύεται. Καὶ ἐπειδὴ ὁ κύριος αὐτὸς φοβεῖται ὅτι κάθε νέα διδασκαλίσα ποῦ ἔχει καρδιά, ὅπως ὅλοι οἱ

κατεβαίνωμεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸ περίφημον θέατρον.

Μόνον εἰς μεγάλας Εὐρωπαϊκὰς ἐκθέσεις ἀπαντᾷ κανεὶς τόσον συνοστισμὸν, τόσην κίνησιν, τόσον θόρυβον. Ἄλλὰ καὶ τὸ θέατρον μὴ ἐνθουμίζει τὸ ἀπέραντον τμήμα τῆς βιομηχανίας τῆς τελευταίας Παρισινῆς ἐκθέσεως. Μία ἀτελείωτη παράγκα ἀπὸ σανίδια, μετὰ τὴν στέγην στηριζομένην εἰς μεγάλα καὶ χονδρὰ δοκάρια, μικρὰς ἄλλας παραγάγκας εἰς τὰ περίεξα, μετὰ σηματεὶς ὕλων τῶν Ἑλβετικῶν καντονιῶν καὶ ἔπειτα ὕλων τῶν ξένων ἔθνων ὡς μόνον στολισμὸν. Καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐνα κινητὸν μικροεμπόριον μετὰ φωνὰς καὶ θόρυβον καὶ σφύριγγες καὶ μουσικὰς, ὅπως γίνεται συνήθως εἰς τὰ λαϊκὰ πανηγύρια. Λεμονάδες, πορτοκαλάδες, μπύρες, παγωμένα κρασιά, καφρέδες καὶ τσάια, σάντουιτς, καὶ παξιμάδια, κυκλοφοροῦν μέσα εἰς ἕνα πανδαμῶνιον κινήσεως καὶ γλωσσῶν Βαβέλ, μέσα εἰς ρεῦματὰ ἀκράτητα πλήθους, ποῦ διευθύνεται εἰς τὸ θέατρον.

K. PAPPEN

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΟΛΟΓΥΡΑ ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

(Ἀναμνήσεις πρὸς φίλον)

Β'

Ἄλλ' ὁ ἥλιος ἐκρύβη ἤδη εἰς τὴν κορυφήν τοῦ ὑψηλοῦ πετρώδους βουνοῦ, καὶ ὁ ἴσκιος τοῦ πουργοδξῆ διεγράφη καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τοῦ ὕδατος καὶ ἀπὸ τὴν ἄμμου τῆς παραλίας. Οἱ μαστόροι καθὼς καὶ οἱ πολλοὶ ἐπισκέπται, οἱ περιπατητὰς τῆς ἑσπέρας, οἵτινες ἤρχοντο νὰ συγκοπιᾶζωσι καὶ αὐτοὶ μετὰ τὸ βλέμμα εἰς τοὺς ἰδρώτας τῶν ἄλλων, κ' εἶτοτε νὰ τοὺς χασομερῶσι μετὰ τὰς ἀκαίρους ἐρωτήσεις των, διασκελίσαντες τὰ παντοῦ ἐσκορπισμένα ἀνὰ τὸ ναυπηγεῖον βουβά, δουκοὺς καὶ στραβόξυλα, συνήχθησαν ὅλοι ἐν συγκεκριμένῳ βόμβῳ, περὶ τὴν μικρὰν καλύβην τοῦ πλοιάρχου. ἦτις ἦτο πλήρης τὰκων καὶ τεμαχίων ξύλου καὶ σπειρίδων μετὰ ἐργαλεῖα καὶ τινων ἐιδυμάτων καὶ κλινοσκεπασμάτων, διὰ νὰ πῶσιν ὅλοι τὸ τσίπουρο ἀπὸ μεγάλης χιλιάρικης φιαλῆς μετὰ τὸ αὐτὸ ποτήριον ὅλοι. Μόνος ὁ πελώριος караβόσκυλος, ὁ προσδεδεμένος μετὰ στερεὰν ἄλυσον ἕξω

τῆς καλύβης, ὅπισθεν τῆς πρύμνης τοῦ μεγάλου σκάφους, ἐξέπεμπεν ἀπειλητικὸν ὑπόκοφον γρυλλισμὸν, ὡς νὰ διέκρινεν αὐτὸς μόνος τὸν βόμβον τῶν κηφῆνων ἀπὸ τοῦ βόμβου τῶν μελισσῶν, κ' ἐφαίετο, ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν, ἔτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος, ὁ καπετὰν Γιωργάκης, ὅστις ἐφαίνετο κάπως μορφωμένος μετὰ τοὺς μακροὺς ἀγκυστροειδεῖς ξανθοὺς μύστικας του, τὸ ἡλιοκαῆς πρόσωπον καὶ τὸ μικρὸν ἀνάστημα, διὰ μονοσυλλάβων ἀνεκοπτετὴν ὀρμὴν του. «Πίσω, Τσοῦρμο! κάτω, Τσοῦρμο!» Ὁ Τσοῦρμος ὑπήκουεν, ἀλλὰ μετὰ δυσκολίας, καὶ ἐξέφραζε τὴν λύπην του διὰ παρατεταμένων γαυγισμῶν. Ἦρχισε νὰ κυκλοφορῇ τὸ ποτήριον τῆς ῥακῆς, καὶ οἱ ναυπηγοὶ ὅλοι καὶ οἱ περιπατητὰς ἔλεγον τὰς συνήθεις εὐχάς: «Καλορρίζικο! μάλαμα τὸ καρφί τ', καπετάνιο! Καλὸ πλέψιμο!» Τὴν τελευταίαν λέξιν οἱ πλείστοι ἐπροφεραν, κατὰ παραφθορὰν πλέξιμο. Καὶ εἰς περίεργον ἄνθρωπος μετὰ χονδρὸν ἄσχημον πρόσωπον μετὰ παχύτατον μύστικα ἐπικαθήμενον ὡς στοιβιὰ ἐπὶ τῶν μῆλων τῶν παρειῶν του ἕως τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμιναύτης καὶ ἡμικεφορτωτῆς (οὗτος ἦτο ὁ Ἄλέξανδρος Χάραυλος, ὁ ἴδιος ὅστις πηδαλιουχῶν ποτε ἐν μικρῷ ταξειδίῳ κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν, ἐπὶ μεγάλου πλοίου, τὴν νύκτα ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ πλοιάρχου, περιπατούντος κατὰ μῆκος τοῦ καταστρώματος ἀπὸ τὴν πρύμναν ἕως τὴν πρῶραν: «Τὶ ἔχεις βρῆ Ἀλέξανδρε, καὶ ἀναστενάξεις;» ἐκεῖνος ἀπήντησε: «Συλλογιζομαι καπετάνιε πῶς θὰ τὰ πληρώσωμε, τόσα ἑκατομύρια ποῦ χρωστάει τὸ ἔθνος!») οὗτος λοιπὸν ὁ Ἄλέξανδρος Χάραυλος ὀλίγον πέραν τοῦ δέοντος ἀφελῆς, προσληφθεὶς ἀπὸ τῆς προτερείας διὰ νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν ναυπηγησιν τοῦ σκάφους, ὅταν ἦλθεν ἡ σειρὰ του διὰ νὰ πῆ καὶ χαιρετίσῃ, ἐπρόφερον ἕξ ὑπερβαλοῦσης ἀδεξιότητος ὡς ἕξης τὴν ἀνωτέρω σημειωθεῖσαν λέξιν:

— Καλὸ μπλέξιμο καπετάνιο!

Οἱ ἄλλοι ἐκάγχασαν ὁ ξανθομούστακος πλοίαρχος συνωφρωθῆναι. ὁ Τσοῦρμος ἠγέρθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν καὶ ἀφήκε φοβεράν ὕλακῆν! Ὁ ἀδελφὸς τοῦ πλοιάρχου, ὁ Δημήτρης ὁ Τσιμπιδας, ἤγειρε τὴν χεῖρα ν' ἀρπάσῃ ἀπὸ τὸν σβέρκον τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Χάραυλον καὶ νὰ τοῦ καταφέρῃ ὀλίγους κουνδύλους. Ὁ καπετάν Γιωργάκης τὸν ἐμπόδισεν, ἂν καὶ τοῦ ἐκόστισε πολὺ. Διότι ὅλοι οἱ ναυτικοί, καὶ οἱ πλεον μορφωμένοι σχετικῶς, δὲν εἶνε ἀπηλλαγμένοι δεισιδαιμονίων καὶ προλήψεων. Πῶς νὰ μὴν εἰδέτις δεισιδαίμων, ὅταν «πολεμῇ μετὰ τοῦ μεγαλειότερον θηρίου», ὅταν παλαίῃ μετὰ τὸ ἀγνώ-

Τὸ Σκοῦπι

(Ἀπὸ τὴν Καλαβρυτινὴν Ἑπετηρίδα τοῦ γυμνασιάρχου κ. Γ. Παπακνδρέου)

στον, καὶ δὲν εἰξεύρη, ἂν αὐριοὺν θὰ ἐπιπλέῃ ἢ θὰ ποντισθῇ, ἂν θὰ εἶνε εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἢ εἰς τὸν πυθμένα; — Ὁ πλοίαρχος ἠρέκεσθη μόνον νὰ εἴπῃ ὀργίλως:

— Δάκω τὴ γλώσσα σ', βρῆ στραβο-Χάραυλε... νὰ μὴν ἀρπάξω τὴ σαλαμάστρα, τώρα..

Καὶ μετὰ δυσκολίας πολλῆς ἐμπόδισε τὸν ἀδελφόν του νὰ μὴν τὸν αἰκίση.

Ἐκεῖ, ὅπισθεν τῶν θάμνων τοῦ φράκτου, ἐν μέσῳ τῶν χωραφίων, ἀμπέλων καὶ τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅπου ὄχι σπανίως ἢ μὲν θάλασσα ἐπάτει καὶ ἀφομοίου τὸ ἡμισυ κήπου ἢ ἀγροῦ μετὰ σκῆς, μηλέας καὶ ἀπιδέας, οἱ δὲ διαβάται ἕκμαναν δρόμον τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ αὐτοῦ κήπου ἢ ἀγροῦ (καὶ οἱ εὐτυχεῖς ἰδιοκτῆται εἰς ποῖον νὰ προσκλαυθῶσιν;) ἦκουεσ πολλὰκις τὴν ἑσπέραν περὶ τὸ λυκόφως, ἐνῶ οἱ ναυπηγοὶ φορτωμένοι τὰ ξεμπίλια μετὰ τὰ σιδηρικά των ἐπέστρεφαν εἰς τὴν πολίχνην, ἦκουεσ μεταξὺ δύο ἢ τριῶν μαραγκῶν, μετροῦντων τὰς ἡμέρας ἐωσοῦ ἔλθῃ ἢ πρώτη Κυριακῇ, κατόπιεν τῆς ὁποίας εἶποντο κατὰ σειρὰν τρεῖς ἢ τέσσαρες ἑορταὶ (τῶν Κο-

ρυφαίων Ἀποστόλων τῶν Δώδεκα, τῶν Ἀγγίων Ἀναργύρων καὶ τῆς Ἁγίας Ἑσθήτος), καὶ ἀναλογιζομένων μετὰ προαπολαύσεως μελλούσης μακαριότητος, ὅτι θὰ ἔπλεον ὅσον οὐπω ἀντικρὺ, εἰς τὴν ἀνατολικὴν νῆσον, τὴν κρατοῦσαν δέσμια πανταχόσε τῆς γῆς ὅλα τὰ τέκνα τῆς μετὰ ἄορατον συμπαθεῖς νῆμα πόθου καὶ νοσταλγίας, θὰ ἔπλεον ὅλοι στοιβαζόμενοι εἰς δύο μεγάλας ὀλκάδας, ἔργα τῶν χειρῶν των, ὅπως ἐπὶ τετραήμερον ἑορτάσωσιν ἠκούεσ, λέγω, διάλογον οἷος ὁ ἕξης:

— Νά, κουτεύουμε τώρα, Νταντῆ..

— Ἀργούμε ἀκόμα, Μπεφάνη..

— Τί λές, βρῆ Νταντῆ;. . Δευτέρα πέρασε, Τρίτ' Τετράδ' μιὰ, Πέφτ' Παρασκευὴ δύο, Σαββάτο, πρῶτα ὁ Θεὸς εἴμαστε πέρα.

Καὶ οὕτως ὁδὸς μακρὰ βραχεῖα γίνεται, ὄχι κατὰ τὸν Σοφοκλέα.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο πάντοτε ἑσπέρα, ὅταν ἔβαινες πρὸς τὴν ἀμμόδη ἐλείνην παραλίαν μετὰ τὰ βαθῆ ὕδατα, καὶ δὲν ἐβλεπεσ πάντοτε ὀμάδας ἀνθρώπων ἐπιστρεφόντων ἐκ τοῦ ναυπηγείου, οὐδὲ πτωχῶν γυναικῶν φορτωμένων σάκκουσ πλήρεις πελεκουδίων ἐπὶ τῶν ἰσχνῶν των ὤμων.

Ἡ ἀποκαθιλωσίς

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Ἀσπασία καὶ μαθήτριά

Ἡρώ. Νέας πάλιν ἀπαγορευτέους εἶχαμεν μετὰ τὸ χθελινὸν μάθημα τοῦ Σωκράτους διὰ τὸν Πίνδαρον. Διὰ τί, Ἀσπασία, δὲν μὰς εἶπες ὅτι ὁ Πίνδαρος ὡς ἄνθρωπος ἦτο πολὺ κατώτερος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι ὑπῆρξε κακὸς πατριώτης καὶ ὅτι κατὰ τοὺς Μηδικούς πολέμους ἦτο μετὰ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν....

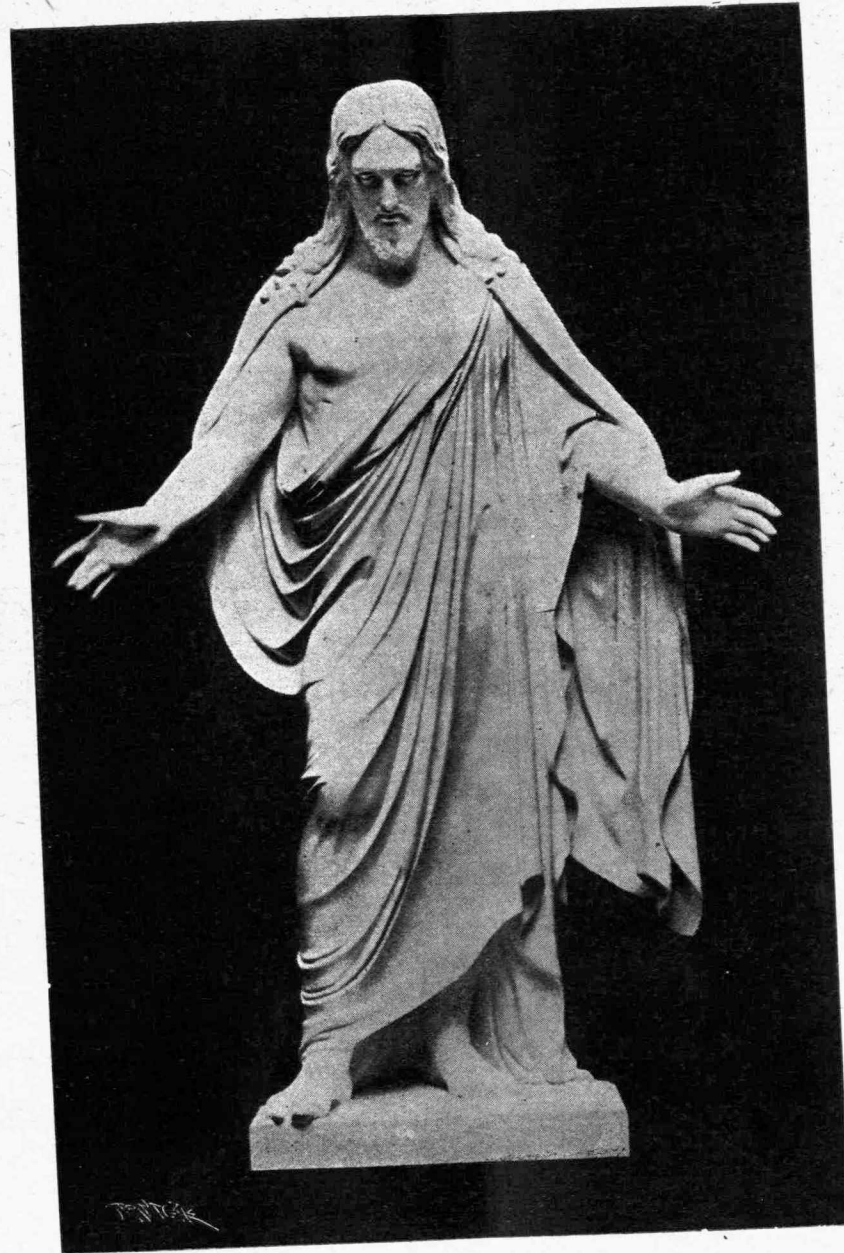
Ἀσπασία. Σὺς εἶπεν ὁ Σωκράτης ὅλα αὐτὰ ὡς ἀληθινά; Ἐὰν αἱ Θῆβαι, ἡ πατρίς σου, συνετάχθη μετὰ τοὺς κατακτητάς, δὲν ἔπεται ὅτι αὐτὸς εὐθύνεται δι' αὐτὸ, ἀλλ' οὔτε κἀν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐνεθάρρουνε τὰ ἀντιελληνικά τῶν Θηβαίων αἰσθήματα.

Κλειώ. Ἀγαπᾷ πάντοτε ὁ Σωκράτης νὰ μεταδίδη τὸ κακόν, ἔστω καὶ ὅταν δὲν στηρίζεται πούθενά. Ἐνῶ ἡ Ἀσπασία...

Ἀσπασία. Ἀδικεῖς τὸν Σωκράτη, παιδί μου. Δυστυχῶς ἡ περὶ τοῦ Πινδάρου διάδοσις αὐτῆ φαίνεται ὅτι στηρίζεται εἰς στίχους του, οἱ ὅποιοι ὅμως παρεξηγήθησαν καθ' ὅλοκληρίαν. Ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες ἔχουν πολλοὺς ἐχ-

θρούς, ὁ φθόνος δὲ καὶ τὸ κατὰ τοῦ Πινδάρου μῖσος διαφόρων στιχοπλόκων τῆς ἐποχῆς του ἐδημιούργησαν τὴν διάδοσιν αὐτὴν εἰς στίχον, ὁ ὅποιος ἔχει ἐντελῶς διάφορον νόημα. Ἄλλως τε ὁ Πίνδαρος καθ' ἑλὴν τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου Μηδικοῦ πολέμου εὐρίσκατο εἰς τὴν Αἴγιναν, τὴν τόσον πολεμικὴν, ὅπου ἔγραψεν ἐνθουσιώδεις ὕμνους ὑπὲρ τῶν μαχομένων Ἑλλήνων, καὶ ὕμνησε τοὺς Ἀθηναίους ἀκριβῶς διὰ τὴν ἡρωικὴν δράσιν των κατὰ τοὺς Μηδικούς πολέμους, τόσον, ὥστε γενναϊότατα νὰ ἀμειψθῆ ἀπὸ αὐτούς.

Ἡμπορεῖ λοιπὸν νὰ παραδεχθῆ κανεὶς ὅτι ὁ προδότης Πίνδαρος θὰ ἐβραβεύετο ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους; Ἡ ὅτι ἄνθρωπος τῆς ἀξίας του καὶ τῆς περιωπῆς του θὰ μετέβαλλε ιδέας καὶ αἰσθήματα ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος; Ἄνθρωπος τοιοῦτου χαρακτῆρος ἦτο δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν φιλίαν ἕλων τῶν τυράννων καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς του, ὅχι μόνον τῶν τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Διότι ὁ Πίνδαρος ἐθουμάζετο καὶ ἦτο στενός

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΣ

Ἐκεῖνος θὰ εἶνε ὁ πραγματικῶς μέγας εὐεργένης τῆς ἀνθρωπότητος ;

Ἡ κυρία ἐσιώπησε. Εἶχεν ὀμιλήσει ὀρηκτικῶς. Τὸ πρόσωπόν της εἶχεν ἐρυθριάσει καὶ τὰ μάτια της ἔλαμπαν· ἐφαίνετο ὠραιότερα καὶ νεωτέρα οὕτω, ἀλλ' οἱ ἄλλοι γύρω της εὐρίσκοντο εἰς τὸ «μέσον τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς» Ἡ τρομερὰ ἀσθένεια τοὺς εἶχε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον ἐγγίσει.

Ἡ εἰκὼν τοῦ γήρατος, ὅπως τὴν παρουσίασεν ἡ νεκρὰ γυνή, τοὺς εἶχε μελαγχολήσει καὶ ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς σείων τὴν κεφαλὴν ἀπήντησε :

— Κυρία μου, ἔλα τὰ ὄρατ'α πράγματα διακροῦν ὀλίγον. Ἡ νεότης εἶναι παρὰ πολὺ ὄρατ'α, ὥστε νὰ εἶνε αἰωνία..... Ἐν τούτοις προσέθηκε μειδιῶν κάτω ἀπὸ τὸν ψαρρόν του μύστακα, μετὰ μίαν λαμπρὰν καὶ φλογερὰν ἡμέραν, ἔχει, σὰς βεβαίως, καὶ τὸ λυκόφως τὴν γλυκύτητά του.

M. T. M.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΥΑ ΝΙΚΗΤΡΙΑ

(Βραβευμένον ἔργον τῆς Γαλλ. Ἀκαδημίας)

Ἡ κ. Ρονάλδου τὰ συνήνητησε συχνά, τὰ μάτια αὐτὰ καὶ τὰ ἀπέφυγε μὲ ἥσυχον δύναμιν, χωρὶς διόλου νὰ ταραχθῆ. Παρατηροῦσε τὸν κόμητα κρυφίως, καὶ ἡ φυσιογνωμία της ἐξέφραζεν ἐκπληξίν, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπῆρχε πολλὴ περιφρόνησις.

Ἰπὸ τὴν δύναμιν λοιπὸν ποίας μαγείας, ποίας γοητείας τὸν εἶχε πιστεύσει τόσο ἀνώτερον. Ἐνας μεγάλος ἄρχων καὶ τίποτε περισσύτερον... Ἦτο βεβαίως ὠραῖος, ἀξιογάπητος, εὐγενὴς καὶ τίποτε ἄλλο. Τὸν ἔβλεπε τώρα ὁποῖος ἦτο πραγματικῶς μὲ τὴν γηρασμένην ψυχὴν του, γεμάτην ἀπὸ τὸ παρελθόν, μὲ τὴν ἀθεράπευτον ἀδιαφορίαν του μὲ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ χαρακτῆρος του. Βεβαίως μὲ κάποιον μὲρφοσιν ἠδύνατο νὰ γείνη πολιτικός, ἴσως διπλωμάτης ἀλλ' ἡ μὲρφοσις αὐτῆ τοῦ ἔλειπε. Ἦτο πνεῦμα ἥσυχον, ἀνίκανον νὰ λάβῃ ἐνδιαφέρον διὰ ἄλλα πράγματα παρὰ τὰ διαφορὰ συμβάντα τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἰδίως ἀνίκανος νὰ ἀγαπήσῃ μὲ βάθος καὶ σταθερότητα. Πόσον εἶχεν ὑποφέρει ἀπὸ αὐτόν, δίκαιε Θεέ ! Ἡ σκέψις αὐτῆ τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῆ ῥίγος. Τότε τὸ βλέμμα της ἐστράφη πρὸς τὸν κ. Ρο-

νάλδον. Ὅποια πνευματικὴ δύναμις εἰς τὸ σχῆμα τοῦ μετώπου του ! Ὅποια διαύγεια εἰς τὰ μάτια του, τοῦ ἐρευνητοῦ, ποῦ δὲν ἔβλεπαν τὰ ταπεινὰ καὶ ἀνάξια πράγματα ! Ὅποια ὁμορφιὰ εἰς τὸ στόμα αὐτὸ τὸ καμωμένο νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν !... Εἶχε ζήσει ἓνα ὄνειρον, — ἓνα ἐφιάλτην μᾶλλον καὶ πόσον πικρὸν ! Ἦτο τρελλή !... τρελλή !...

Τώρα ὁ Sant-Anna ἠδύνατο νὰ πηγαινὴ νὰ ἔρχεται, νὰ φεύγῃ, ἠδύνατο νὰ φλερτάρῃ, ν' ἀγαπᾷ, χωρὶς καμμιά ἀπὸ τὰς πράξεις του ἢ τὰ αἰσθήματά του νὰ τῆς ἔκαμνεν ἐντύπωσιν. Ἀνέπνεε πολλές φορές μὲ εὐχαρίστησιν, διότι ἡσθάνετο τὴν καρδίαν της ἐλευθέραν. Μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Λέλο κάθε ψυχικὴ συγκοινωνία εἶχε διακοπῆ. Μία ἔνθερος προσευχὴ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ψυχῆς της ἀνέβαινε πρὸς τὸν Κύριον ὁ ὁποῖος ἔκαμνεν αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ Sant-Anna, περιέργως νὰ μάθῃ, ἐὰν ἡ ἀδιαφορία τῆς Ἑλένης δὲν ἦτο προσποίησης, ἐπροσπάθησε νὰ μείνουν μόνοι.

— Ἐ λοιπὸν «Θεῖα μου» ! εἶπε βυθίζων βαθύτατα τὰ γοητευτικὰ μάτια του, εἰς τὰ ἰδικὰ της : πῶς εὐρίσκειται τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν μᾶς ἐφύλαττεν ἡ τύχη ; Ἐγώ, ὁ Λέλο νὰ σὰς δεγθῶ εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Walford, εἰς τὴν πέμπτην Λεωφόρον 33ην ὁδόν... Ὡ ἡ 33η αὐτῆ ὁδός !

— Ἀλλὰ εὐρίσκω τὴν ἐκπληξίν πολὺ εὐχάριστον ! Καὶ σεῖς ;

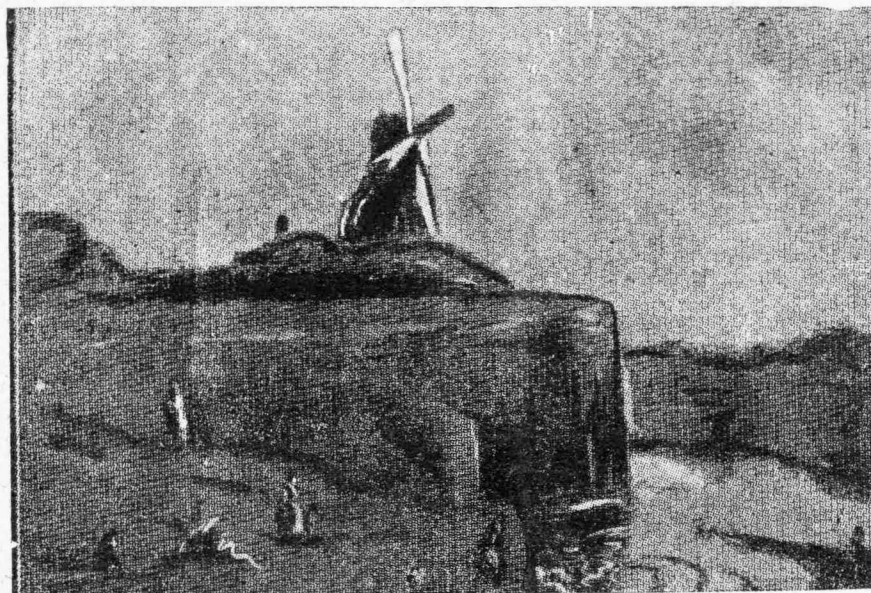
— Θαυμασίαν, ἰδίως ἀπροσδόκητον· καὶ ἔπειτα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μὴν πιστεύῃ εἰς τὸ πεπωμένον !

— Μὴν μεταχειρίζεσθε τὴν λέξιν αὐτὴν, ἐκφράζει ἰδέαν τύχης, δυνάμεως τυφλῆς καὶ ζωώδους. Εἴμεθα οἱ ἐργάται τοῦ Θεοῦ, οἱ ἀσυνείδητοι συνεργοί, μᾶς ὀδηγεῖ εἰς ἀπομεμακρυσμένους σκοπούς, τοὺς ὁποῖους ἀγνοοῦμεν ἀλλὰ εἰς τὸ τέλος, ἔλα τελειώνουν καλὰ δι' ἑλούς.

Τὰ λόγια αὐτὰ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Λέλο. Ἠσθάνθη ὅτι ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία τὰ ἐπρόφερε ἦτο διὰ παντός μακροῦ ἀπὸ τὴν δύναμίν του. Ἐν τούτοις διεκινδύνευσε μίαν τελευταίαν εἰρωνείαν.

— Λοιπὸν, κατὰ τὴν ἰδέαν σας, ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ρίβολι ἔπου σὰς συνήνητησα, ἕως τὸ Waldorf ἔπου συναντώμεθα ἐκ νέου, ἔλαί κί περιπέτειαι ἦσαν ἐκ τῶν προτέρων γραμμέναι. Ὅλαι ;

Ἡ Ἑλένη ὑπέφερε μὲ ἀταραξίαν τὸ βλέμμα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

Ὁ περιφνημος μύλος τοῦ Ραίμπραντ

Ὅλαι ἐπανελάβε μὲ ὠραίαν σταθερότητα. Ἦσαν ἀναγκαῖαι, εἶμαι βεβαίως.

— Ἐὰν ἡ Εὐα ἐγίνετο φιλόσοφος θὰ ἦτο φοβερόν, εἶπεν ὁ Sant-Anna ;

— Διὰ τὸν πειρασμόν, ναί—ἀπήντησε ἡ κ. Ρονάλδου μειδιῶσα— ἀλλὰ μεγάλη εὐτυχία διὰ τὸν Ἀδάμ !... Καὶ τώρα «ἀνεψιέ μου»— ἐπρόσθεσε μὲ τόνον ἐντελῶς κοσμικόν, θὰ προσπαθήσωμεν μὲ κάθε τρόπον νὰ σὰς κάμωμεν τὴν διαμονὴν εἰς τὴν Νέαν Ἰόρκην τόσο εὐχάριστον, ὥστε νὰ μᾶς θεωρῆτε τὰς πλέον χαριτωμένας γυναῖκας τοῦ κόσμου : αὐτὸ εἶνε μιά ἀπὸ τὰς φιλοδοξίας μας.

Κατὰ τὴν συνομιλίαν αὐτὴν ὁ Charley Beauchamp ὁ ἵπποτικὸς καὶ διακριτικὸς ἀδελφός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλα μαντεύσει καὶ ἔλα φοβηθῆ δὲν ἐγκατέλειπε τοὺς συνομιλοῦντας ἀπὸ τὰ μάτια του· εἶχε μείνει μόνος εἰς μίαν γωνίαν διὰ νὰ τοὺς παρατηρῆ. Ἡ φυσιογνωμία του, κατ' ἀρχὰς ἀνήσυχος, καθυσύχασε εἰς τὸ τέλος ὁπότεν καὶ ἔφησεν ἓνα ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ὅταν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν Λέλο ἡ κ. Ρονάλδου διηυθύνθη πρὸς αὐτόν.

— Διατί μὲ κυττάζεις τόσο ἀπόψε ; Τὸν ἠρώτησε κτυπῶσα αὐτόν μὲ τὸ ριπίδιον της εἰς τὸν βραχίονα.

— Διότι δὲν σε εἶδα ποτὲ τόσο θαυμαζομένην. Ἡ νέα γυναῖκα ἐκοκλίνισεν ἐλαφρά.

— Ἐχεις πάλι δίκαιον ! ἀπεκρίθη μὲ σοβαρότητα.

Ὅλιγον ἀργότερα, ἔταν ἡ Ἑλένη εὐρέθη μόνη μὲ τὸν σύζυγόν της εἰς τὸ ἀμάξι, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐπανεφέρει εἰς τὸ σπίτι των, ἔβαλε τὸ χέρι της μέσα εἰς τὸ χέρι του. Χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ ὁ Ἐρσίκος τὸ ἔσφιγγε καὶ τὸ ἐκράτησε μὲ δύναμιν. Τότε ἀκούμβησε τὸ κεφάλι της εἰς τὸν ὄμιον του καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ καθ' ὅλον τὸ διάστημα καὶ πάρα πολὺ εὐτυχῆς, μὲ τὴν θαυμασίαν αἴσθησιν ἀληθινῆς ἀγάπης καὶ τελείας βεβαιότητος. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τουαλέττας της, ἀκόμη φέρουσα τὸ μακρὸ πλοῦσιον ἐπανωφόρι της, ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν πίνακα τοῦ Βιλὸ Γρέυ καὶ μὲ τόνον φωνῆς χαρούμενον, θριαμβευτικόν, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναπαρρασταθῆ, ἐφώναξε :

— Ἰατρευμένη, Τιτάνια ! Ἰατρευμένη !

ΤΕΛΟΣ

ΝΥΧΤΑ ΣΤΟ ΝΕΙΛΟ

Κυλοῦν τοῦ Νείλου τὰ νερὰ σιγά, σιγά, παίζοντας μὲ τῆς ἀχτίδες τοῦ φεγγαριοῦ ποῦ σκορπίζονται ὀλόφωτες ἐπάνω τους. Ἐνα ἀεράκι ἀνάλαφρο κάνει τῆς χουρμαδιές, ποῦ ρίχνουν τῆς σκιῆς τους ἐπάνω ἰστὸν ποταμὸ εἰς σχήματα φανταστικά, νὰ φρίσσουν. Εἶνε νύχτα γλυκερὰ μαγική, νύχτα θερμὴ, φεγγαρόλου-

στη ποῦ προκαλεῖ τὸν πόθο καὶ τὴν ἀγάπη.

Κυλάει, κυλάει ὀλοένα ὁ μέγας ποταμὸς τὰ μαγικά του νερά καὶ τὰ φύλλα ἀπ' τῆς χουρμαδιῆς ποῦ τὰ φιλεῖ ἀδιάκοπα τ' ἀγέρι ἀφίνουν ἓνα ψίδυρο ἡδονικό. — Γαλήνη, παντοῦ, γαλήνη καὶ μυστήριον στὴ φύσιν τῆ μαγευτικῆς.

"Ἐξαφνα μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆ βαθεῖα, τὰ νερά σκιρτοῦν· ἓνα πλάφ, πλάφ, ἄρμονικὸ ἀκούεται ἐπάνω τους καὶ μιὰ φωνὴ ἀνατολίτικη, φωνὴ γεμάτη ἀπὸ πάθος καὶ πόνο σκορπίζεται στὸ κενόν.

Εἶνε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀχμέτ, τοῦ ὠραίου Βεδουίνου, ποῦ καθισμένος στὴ βάρκα του σχίζει ἀπαλὰ μὲ τὰ κουπιὰ τὰ ἀσημομένα νερά τοῦ Νείλου. Ὁ Ἀχμέτ τραγουδαῖ τὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης του, μέσα σὲ τόνους μελαγχολικούς, ποῦ δείχνουν ὅλη τὴ θέρη καὶ ὄλο τὸ πάθος τῆς καρδιᾶς του. — Πλάφ, πλάφ. Τὰ νερά ἀναπηδοῦν, ἀφρίζουν λίγο καὶ σκορποῦν ἐπάνω στὰ κουπιὰ σὲ μύρια διαμάντια. Καὶ τὸ τραγοῦδι ἐξακολουθεῖ ὀλοένα πρὸ μελαγχολικὸ καὶ ἀντηχεῖ τριγύρω στὴν ἤρεμην φύσιν ὅσων ἓνα παράπονον ὑπερκόσμιο.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχμέτ, συγγινεῖ λὲς, καὶ τὰ ἄψυχα ἀκόμη. Ἡ χουρμαδιῆς σιγοανασαίνουν ὅσων ν' ἀναστεναζοῦν. Τὸ φεγγάρι γίνεται γλωμότερο.

Ἄλλ' ὁ Ἀχμέτ δὲν προσέχει σὲ τίποτα. Τραβᾶει τὸ κουπιὸ μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε ἄρμονικὸ ρυθμὸ, ἐνῶ τὰ μάτια του τὰ φλογερά στρέφουν εἰς κάποιον σημεῖο λευκὸ πέρα ἐκεῖ στὴν ἄλλη ἄκρην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ, αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸν σύρει, τὸν ἠλεκτρίζει καὶ τὰ χέρια του κινοῦνται περὶ γρήγορα τώρα ἐπάνω στὰ κουπιὰ καὶ τὸ τραγοῦδι του ἐκφράζει μεγάλο πόνο.

Ἐκεῖ εἶνε τὸ σπιτάκι, εἶνε ἡ καλύβα τῆς ἀγάπης του. Γι' αὐτὴ τραγουδαῖ, γι' αὐτὴ ὄλος ὁ πόνος τῆς καρδιᾶς του ξεχύνεται σ' ἓνα παράπονον μελωδικό.

"Ἐχει σιμώσει πρὸς τὸ χαμηλὸ σπιτάκι ποῦ προβάλλει ἀνάμεσα ἀπ' τῆς χουρμαδιῆς ὀλολευκὸ, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ καὶ ἡ φωνὴ του σιγὰ τώρα, τὰ χέρια του χαλαρῶνουν τὰ κουπιὰ καὶ ἡ βαρκοῦλα πλέει ἀνάλαφρα.

Ὁ Ἀχμέτ μὲ τὸ βλέμμα του στὸ ἴδιον πάντοτε σημεῖο σχεδὸν δὲν ἀνασαίνει. Περιμένει. Ἡ καρδιά του γεμάτη ἀγωνία χτυπάει μὲ ὀρμή. Ποιὸς ξέρει! θὰ βῆγῃ;

Ἡ ὥρα περνᾶει, ἡ σιωπὴ εἶνε βαθεῖα καὶ ὁ Ἀχμέτ περιμένει. Ἐξαφνα μιὰ σκιὰ φαίνεται στὴν πόρτα τῆς καλύβας, γλιστράει ἐπάνω στὴ γλῶσση καὶ σιμῶνει στὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖνος ὀρμᾷ στὴν ὄχθη καὶ μὲ δύο,

τρία πηδήματα εὐρίσκεται κοντὰ τῆς κάτω ἀπὸ μιὰ χουρμαδιὰ.

Ἀχμέτ! Λεῖλά! Καὶ τὴν σύρει στὴν ἀγκαλιά του. Γιὰ μιὰ στιγμή σιωποῦν καὶ οἱ δύο. Ἡ εὐτυχία τοὺς πνίγει. Τὸ φεγγάρι κρύβεται πίσω ἀπὸ ἓνα συννεφάκι, ἡ χουρμαδιῆς μένουν ἀκίνητες, τὸ ποτάμι κοιμάται, ὅλα στὴ φύσιν σιωποῦν. Τίποτε δὲν θέλει νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία ποῦ πλημμυρεῖ τῆς δύο ἀγαπημένες ψυχές.

Λεῖλά μου, ἀγάπη μου, θὰ τρελλαινόμεθα ἂν δὲν σ' ἔβλεπα, τῆς ψιθυρίζει γλυκὰ στ' αὐτί. Κ' ἐκείνη, μὲ χαϊδευτικὴ φωνή: Κάθε κίνδυνον τὸν ἀψηφᾶει ἡ Λεῖλά ὅταν ἀκούῃ, τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀγαπημένου της. Ἡ Λεῖλά δίνει τὴ ζωὴ της γιὰ ἓνα λόγο γλυκὸ, γιὰ ἓνα βλέμμα τοῦ Ἀχμέτ.

Ἐκεῖνος τὴν ἀκούει μεθυσμένος. Καμμὴ μουσικὴ τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἔχυνε τόση μερὴ στὴ ψυχὴ του. Τὰ λόγια τῆς Λεῖλᾶς ποῦ σκορπίζονται γύρω του μέσα σὲ τόνους χαϊδευτικούς, σὲ τόνους παθητικούς ὀλόγλυκους, εἶνε γι' αὐτὸν μιὰ ὑπερκόσμια μουσικὴ, ποῦ συγκλονίζει ὄλο του τὸ εἶνε. Ὁλος ὁ κόσμος δὲν σημαίνει τίποτε γι' αὐτὸν τώρα. Ἡ Λεῖλά του ἐκμηδενίζει τὸ κάθε τι. Αὐτὴ εἶνε ἡ δύναμις, ἡ ζωὴ, ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας.

— Λεῖλά μου, φῶς μου, ζωὴ μου, τῆς λέει, εἶμαι ὁ σκλάβος σου, εἶμαι ὁ δοῦλος σου. Πές μου τί θέλεις. Θέλεις τὴ ζωὴ μου πάρε την. Θὰ εἶνε ὁ θάνατος μέσα στὴν ἀγκαλιά σου, τόσο γλυκός!

— Τρελλέ, ψιθυρίζει ἐκείνη ἐνῶ τοῦ σφαλεῖ τὸ στόμα μὲ φιλιὰ θερμά, ἔλα στὰ λογικά σου καὶ ἀκουσε τί θέλει ἡ ἀγάπη σου ἀπὸ σένα.

Ὁ Ἀχμέτ σηκώνει τὸ κεφάλι του τὴν κυττάζει μ' ἓνα βλέμμα ὑποταγῆς, σταυρώνει τὰ χέρια του, καὶ περιμένει.

— Θέλω, λέει ἐκείνη μὲ τὴ γεμάτη μουσικὴ φωνὴ της, θέλω νὰ μὲ νανουρίσης μὲ τὸ τραγοῦδι σου μέσα στὴν βάρκα.

Ἡ Λεῖλά δὲν προφθαίνει νὰ τελειώσῃ τὸ λόγο της. Ὁ Ἀχμέτ τὴν ἀρπάζει μὲ τὰ στιβαρά του χέρια ὅσων πούπουλο καὶ τὴν κατεβάσει στὴ βάρκα του βάζοντάς τὴν νὰ καθήσῃ ἀπαλὰ πάνω σὲ μαλακὸ ἀνατολίτικο χαλί.

Ἡ ὠραία κόρη γέρονε τὸ ἀγαματένιο της κορμὶ μὲ χάρι πάνω στὸ χάλι καὶ μὲ τὰ μάτια της τὰ πλημμυρισμένα ἀπὸ πάθος καὶ φῶς κυττάζει τὸν ἀγαπημένο της, ποῦ λύνει γοργὰ τὸ σχοινὶ τῆς βάρκας καὶ μὲ τὰ κουπιὰ στὰ χέρια ὕστερα, ἀρχίζει ν' ἀπλώνεται σιγὰ στοῦ ποταμοῦ τὰ μάκρην.

Γλιστράει ἡ βαρκοῦλα τώρα ἐπάνω στοῦ Νείλου τὰ νερά καὶ φέρνει τὸ ἀγαπημένο ζευγάρι, μακρὰ, μακρὰ στὴν ἐρημιὰ καὶ στὴ

γαλήνη. Εἶνε οἱ δύο τοὺς μονάχοι μέσα στὴ νύχτα τῆ βαθεῖα ποῦ γίνεται σκοτεινότερη ὅσων χάθηκε τὸ φεγγάρι μὲ μιὰς πίσω ἀπὸ τῆς μαύρες πυραμίδες. Πλέουν μέσα στὸ μυστήριον τῆς νύχτας ἡ ἀγαπημένες ψυχές, βλέπουν τ' ἀστέρια ποῦ σπινθυρίζουν στὸν οὐρανὸ, ροφοῦνε τὴ δροσιὰ ποῦ στάζει ἀπὸ παντοῦ καὶ νανουρίζονται ἀπ' τὴν αὔρα τῆ γλυκειᾶ. Ἐξαφνα ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχμέτ ἀντηχεῖ πάλι στὴ σιωπῆ. Ὁ ὠραῖος Βεδουίνος τραγουδεῖ, μὰ τὸ τραγοῦδι του αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε σιγανό, μαλακό, χαϊδευτικό, ἓνα νανούρισμα γλυκό. Μέσα σὲ λόγια ὠραῖα ἄρμονικὰ τραγουδεῖ τὴν ἀγάπη του, τὴν εὐτυχία του, τὴν χαρὰ καὶ σὲ κάθε στροφή παρακαλεῖ τὴ νύχτα τὴν ὁμορφὴ τῆ γλυκειᾶ ποῦ τοὺς ἔχει ζευγαρώσει νὰ μὴ σβύσῃ γρήγορα καὶ σβύσῃ καὶ ἡ εὐτυχία μαζύ. Νὰ μεγαλώσῃ μαζύ. Νὰ μεγαλώσῃ ἀκόμη, νὰ κρατήσῃ ὄρες μακρὺς, ἀτελείωτες! Μὰ ἡ νύχτα δὲν τὸν ἀκούει καὶ ἡ ὄραις φεύγουνε γοργὰ.

Ἡ αὐγοῦλα ἡ ὀλόχαρη, τοιμάζεται σὲ λίγο νὰ προβάλλῃ καὶ ἡ νύχτα ἡ ὀλοσκοτεινὴ ἀρχίζει νὰ διπλώνῃ τοὺς πέπλους της τοὺς μαύρους.

Ἡ πλάσι φαίνεται νὰ ξυπνάει ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸ βαθύ, σβύνοντας τ' ἀστέρια ἓνα, ἓνα, καὶ κάποιον πουλιὸ ἀπ' τὴ φωλιά του ἀκούεται νὰ κελαδεῖ. Ἡ Λεῖλα στὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ τινάζεται, ἡ καρδιά της χτυπάει δυνατὰ καὶ ἀκουμπώντας στὰ γόνατα τοῦ Ἀχμέτ, λέει:

— Γύρισε, ἀγαπημένε μου, τώρα. Γύρισέ με στὸ σπίτι μου πρὶν ξυπνήσῃ ὁ πατέρας μου.

Τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀχμέτ παύει μὲ μιὰς. Τὰ λόγια τῆς Λεῖλᾶς κόβουν ἀπότομα τὴν χαρὰ του καὶ τοῦ θυμίζουν τὸν καιρὸ του. Τοῦ θυμίζουν πῶς ἡ Λεῖλά δὲν εἶνε δική του, πῶς εἶνε κτήμα ἀκόμη τοῦ γέροντος πατέρα της, τοῦ ἀγρίου Χασάν ποῦ μισεῖ καὶ αὐτὸν καὶ ὅλη τὴν οἰογένειά του χρόνια τώρα πολλὰ καὶ δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ ἐνόσφ ζῆ νὰ τοῦ τὴν δώσῃ. Στὴ σκέψιν αὐτὴ τὸ θερμὸ αἷμα τοῦ Βεδουίνου ἀνάβει, τὸ ἄγριο πάθος τῆς φυλῆς του τὸν κυριεύει, ἡ καρδιά του φουσκώνει σὰ θάλασσα καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ξεσπάσῃ σὲ λόγια πικρά.

Ἐνα βλέμμα ὁμοῦ ἐκείνης, ἓνα βλέμμα παρακλητικὸ γεμάτο ἀπὸ γλύκα καὶ ἀγάπη, δένει τὰ λόγια εἰς τὸ στόμα του καὶ κάνει τὸ θυμὸ του νὰ πέσῃ.

Βουβὸς χωρὶς μιλιὰ, μὲ χαμηλωμένο τὸ κεφάλι του γυρίζει τὴ βάρκα του καὶ γοργὰ, γοργὰ, τὴν φέρνει εἰς τὸ ἴδιον μέρος πάλι, κάτω ἀπ' τὴν ἴδια χουρμαδιὰ, σιμὰ στὸ σπιτάκι τῆς Λεῖλᾶς.

Εἶνε ἡ ὥρα τώρα νὰ χωρισθοῦν. Τὸ χάρμα προχωρεῖ, τὰ πουλιὰ πετοῦνε ἀπὸ κλαδί, σὲ

Ἡ τελευταία μὸδα τῶν καπέλων.

κλαδί, κάποιες φωνὲς ἀκούονται ἀπὸ μακρὰ.

Μὲ λαχτάρω πηδοῦν καὶ οἱ δύο τοὺς ἀπ' τὴν βάρκα. Κάποιον φτερούγισμα πουλιοῦ πάνω στὰ φύλλα τῆς χουρμαδιᾶς τοὺς τρομάζει καὶ ἡ Λεῖλά θέλει νὰ φύγῃ.

— Ἔως πότε; τὴν ρωτᾷ ἄγριος τώρα ὁ Ἀχμέτ.

Ὁ Ἀλλὰξ ξέρει, ἀπαντᾶει ἐκείνη καὶ χάνεται ὅσων ἀστραπὴ ἀπὸ μὲρος του.

Ὁ Ἀχμέτ στέκεται ἀκίνητος καὶ ρίχνει ἄγριες ματιὰς στὸ σπίτι τοῦ Χασάν. Μιὰ ἰδέα φοβερὴ περνᾶει ἔξαφνα ἀπ' τὸ νοῦ του καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὸ μεγάλο μαχαῖρι ποῦ ἔχει ζωσμένο στὴ μέση του.

Ἀκόμη, λέει μόνος του. Ὅχι. Σὲ λίγο μιὰ πυρκαϊὰ ἀνάβει ἐκεῖ κάτω στὴν ἀνατολή. Τὰ βουναὶ ροδίζουν, τὰ πουλιὰ χαιρετίζουν μὲ τὰ τραγοῦδια τους τὴν ἡμέρα, ποῦ προβάλλει γελαστή. Ὅλα ξυπνοῦν στὸ φῶς, ἀρχίζει ὁ θόρυβος, ἡ ζωὴ. Ἡ νύχτα φεύγει, πέρνοντας μαζὶ, ὅλα της τὰ μυστήρια!

ΜΕΓΑΛΟΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΑΙ ΤΡΑΚ

Τράκ. Τί λέξεις τρομερή ! Προφέρε την και φαντάσου ὅ,τι κακὸ θέλεις ! Πὲς τράκ και φαντάσου την μεγαλειτέραν ἀπελπισίαν !

Ἀπαίσιον τράκ, πόσον κόσμον, ἄδικα, σκληρὰ και ἀλύπητα βασανίζεις ! Εἶσαι σὺν ἓνας δρακὸς γιγάντειος, ποῦ ξανοίγεται φαρδεῖα, πλατεῖα στή δύναμί σου, νὰ φοβερύσῃς τὸν καλλιτέχνη, τὴν ὥρα τὴν πρὸ κρίσιμη. Σὺν τὸ σπαθὶ τοῦ Δημοκλῆ ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, παντοῦ και πάντα κρέμεσαι. Καθεμέρα, μαζί με τὴν πρόοδο τῆς νεότητος ποῦ μορφώνεται και ἀναπτύσσεται και τὸ βασιλεῖό σου δυναμώνει και προοδεύει. Ἴσως καμμιά φορὰ ἡ ἐπιστήμη κατορθώσῃ νὰ βρῇ τὸ φάρμακον τοῦ τράκ. Σήμερον ὁμως αὐτὸ ζῆ, θὰ ζῆ και θὰ βασιλεύῃ.

Κυρία, σὲ παρακαλῶ, δὲν ἤμπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς καθαρὰ και ὀριστικὰ, τί εἶναι τράκ ; Τρώγεται ; πίνεται ; πιάνεται ; Ὅχι παιδίμου, δὲν τρώγεται δὲν πίνεται, μὰ πιάνεται σὺ ἀντὶ νὰ πιασθῇ ἐκεῖνο. Εἶναι ἓνας ἀόριστος φόβος ποῦ σὲ κυριεύει, χωρίς νὰ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ τὸν ὑπερνικήσῃς. Ἀλλὰ βλέπω πῶς ἀπ' αὐτὰ ποῦ σοῦ λέω, τίποτε δὲν καταλαβαίνεις και ἀπορεῖς. Θὰ προσπαθῆσω λοιπὸν νὰ σοῦ ἐξηγήσω καλλιτέρα. Γιὰ δοκίμασε νὰ με ἀκολουθήσῃς. Θὰ ἀνοίξω τὴν πόρτα σιγά-σιγά και κύττα νὰ μπῆς μέσα χωρίς νὰ κἀνῃς τὸν παρामीκρὸ θόρυβον. Τὴν βλέπεις ; Ξέρεις ποῦ θὰ μοῦμε ;

Στὴν αἴθουσα ποῦ γίνεται τὸ μάθημα τοῦ πιάνου με τὸν καθηγητὴ Stavenhaghen. Μέσα στὴν τάξιν βρῖσκεῖς ἕως 20 μαθητριάς, ποῦ φέρουν στὴν ἐκφρασὶν τοῦ προσώπου των τὸ τράκ.

Ἐδῶ περὶ τὸ βλέπεις πολύχρωμον και στὴ δόξα τῆς βασιλείας του. Σὲ παρακαλῶ τώρα νὰ καθήσῃς κοντά μου και τσιμουδιὰ μὴ βγάλῃς, γιατί τὴν ὥρα ποῦ γίνεται τὸ μάθημα, δὲ μιλοῦνε, ἀκούνε.

Μὰ ἐγὼ ἀκούω κατὰ βήματα βαρεῖα. Αἶ, καὶμένη δὲν καταλαβαίνεις πιά ! Αὐτὰ εἶναι τοῦ καθηγητοῦ. Αὐτὸς τριγυρνᾷ μέσα στὴν τάξιν, ἔτσι ποῦ με τὴν κίνησί του ξεκινᾷ και τὸ τράκ. Ἀχ, νὰ, τὸ βλέπεις, πῶς ὀρμᾷ κατ' ἐπάνω μου σὺν πελώριον κῆμα και κοντεύει νὰ με πνίξῃ, τὴν ὥρα ποῦ ὁ καθηγητὴς με κντάζει καλά, καλὰ σὺν νὰ θέλῃ νὰ μοῦ πῆ νὰ καθήσω στὸ πιάνο και νὰ παίξω τὸ μάθημά μου.

Νά τος, τώρα πάλι ἐκεῖ κάτω, κάτω στὴ γωνιά, παραπλάι του ἔχει και τὸ τράκ. Ὅμιλεῖ

μὲ κείνη δὲ τὴν κοντοῦλα. Κύτταξέ την πῶς ἀλλάζει τὰ χρώματά της ! Γιὰ δὲς πάλι και τῆς ἄλλης τὰ χέρια πῶς τρέμουν ! Περίεργο πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθεια ! Στὰ καλὰ καθούμενα ἐδῶ μέσα, τρέμουν, κίτρινίζουν και κοκκινίζουν, μόνο ποῦ δὲν λειποθυμοῦν ! Μὰ γιὰ ἐξηγήσέ με, σὲ παρακαλῶ, τί σὰς κάνει τὸ τράκ και ὁ καθηγητὴς σας, γιὰ νὰ φοβᾶσθε ἔτσι ; Ἐπάνω στὴ μορφὴ τοῦ Stavenhaghen και στὸ ἔξωτερικό του, ἐγὼ βλέπω τὸ τελειότερο παράδειγμα τῆς καλοσύνης, τῆς λεπτότητος και τῆς εὐγενείας. Γιατί λοιπὸν ὅταν σὰς ὀμιλεῖ ἡ μὰ τρέμει, ἡ ἄλλη κίτρινίζει και ἡ ἄλλη κοκκινίζει ; Παιδί μου, πολλές φορὲς και γὼ ἡ ἴδια, ἐρωτῶ τὸν ἑαυτό μου, γιατί νὰ φοβοῦνται αἱ μαθητριά ;

ΑΓΝΩΣΤΗ

Περὶ ἐγκρίσεως τοῦ καταστατικοῦ τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, ἐγκρίνομεν τὸ ἐξ ἄρθρων δώδεκα Καταστατικῶν τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων, διατάσσομεν δ' ἐντὸς τῆς πρώτης τριμηνίας ἐκάστου ἔτους νὰ ὑποβάλληται τῷ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργείῳ ἡ διὰ τὸ προηγούμενον ἔτος λογοδοσία τοῦ Λυκείου, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ ἀνακαλέσωμεν τὴν ἐγκρίσιν Ἡμῶν, ἐὰν μὴ τηρηθῇ ἄρθρον τι τοῦ ἐγκρινομένου Καταστατικοῦ ἢ μὴ ὑποβληθῇ λογοδοσία τις ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας.

Ὁ αὐτὸς Ὑπουργὸς δημοσιεύσει και ἐκτελέσει τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Φεβρουαρίου 1911.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν

ΕΜΜ. ΡΕΠΟΥΛΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ Α΄.

Ἄρθρον 1. Σκοπὸς τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων εἶναι ὁ μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῶν γραμμάτων τῶν ἐπιστημῶν και τῶν τεχνῶν και ἐν γένει τῶν ἀνωτέρας ἀναπτύξεως κυριῶν σύνδεσμος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῆς προόδου τοῦ φύλου των.

Ἄρθρον 2. Τὰ μέλη ἐκλέγονται τῇ προτά-

ματικὰς καταθέσεις τοποθετεῖ ἐπὶ ἀποδείξει εἰς τὴν Λαϊκὴν Τράπεζαν, εὐθὺς ὡς ὑπερβοῦν τὸ ποσοῦν τῶν μηνιαίων δαπανῶν τοῦ Λυκείου.

Ἄρθρον 8. Πόροι τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων εἶναι : αἱ συνδρομαὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ. Αἱ δωρεαὶ και εἰσφοραὶ αἱ γινόμεναι πρὸς αὐτό. Αἱ εἰσπραξεις ἀπὸ διαλέξεις, συναυλίας, παραστάσεις, καλλιτεχνικὰς ἐκθέσεις και καλλιτεχνικὰς ἐν γένει ἐορτάς. Τὰ κληροδοτήματα.

Β΄. Σκοπὸς τῶν τμημάτων.

Ἄρθρον 9. Σκοπὸς τοῦ φιλολογικοῦ τμήματος εἶναι ἡ συνεργασία τῶν ἐπιστημῶν και συγγραφέων γυναικῶν ἐπὶ ζητημάτων ἀναγομένων εἰς τὸν κύκλον των. Ἡ μελέτη τῆς νεωτέρας φιλολογίας και ποιήσεως ἑλληνικῆς και ξένης. Ἡ ἀπλοποιήσις τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων συγγραφέων, ἐν γένει δὲ πᾶσα ἐνέργεια τείνουσα εἰς τὴν πρόδον και τὴν ἐξασφάλισιν ἀξιοπρεποῦς δράσεως τῶν γυναικῶν ἀνωτέρας μορφώσεως ἢ ἴδρυσις μετὰ τῶν ἄλλων τμημάτων βιβλιοθήκης και κέντρον συναντήσεως. Ἡ διοργανώσις ἐπιστημονικῶν διαλέξεων και ἀκροατικῶν μαθημάτων πρὸς γυναῖκας. Ἡ διὰ δημοσιεύσεως μελετῶν και βιβλίων ἀπλοποιήσις και ἐκλαίκευσις ἐπιστημονικῶν γνώσεων χρησίμων εἰς τὰς γυναῖκας.

Ἄρθρον 10. Σκοπὸς τοῦ παιδαγωγικοῦ τμήματος εἶναι ἡ συνεργασία παιδαγωγῶν και μητέρων πρὸς βελτίωσιν τῆς ἀγωγῆς και μορφώσεως ἐν γένει τῶν παιδιῶν και τῶν δύο φύλων δι' ἐργειῶν : α') πρὸς μεταρρύθμισιν τῶν σχολικῶν προγραμμάτων, πρὸς ἐκδοσὶν βιβλίων ἀπλῶν, σαφῶν και εὐμεθόδων διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Πρὸς μὀρφωσιν τῶν μητέρων τῶν λαϊκῶν τάξεων διὰ πρακτικῶν μαθημάτων, ἰδίως τῆς ὑγιεινῆς τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ὡς και τῆς παιδικῆς και ἀνωτέρας ἡλικίας β') πρὸς ἴδρυσιν παιδικῶν ἐκθέσεων και ἀπονομῆν βραβείων πρὸς μητέρας τροφῶν και εὐρώστων παιδίων Πρὸς προστασίαν ἐν γένει τῆς παιδικῆς ἡλικίας παντοῦ ὅπου παρίσταται ἀνάγκη. Πρὸς ἐνίσχυσιν και προστασίαν τῆς ἐργαζομένης νεανίδος πάσης τάξεως.

Ἄρθρον 11. Σκοπὸς τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος εἶναι ἡ ἐνίσχυσις και προστασία πάσης καλλιτέχνιδος και ἡ προαγωγή αὐτῶν ὑπὸ ὄρους προοδευτικῶν. Διαιρεῖται εἰς ἐφορείας μουσικῆς ὀδικῆς και ὀργανικῆς, ἐθνικῶν χορῶν, μελοποιήσεως δημ. τραγουδιῶν κ. ἄ. και εἰς ἐφορείας ζωγραφικῆς, διακοσμητικῆς, καλλιτεχνικῆς φωτογραφίας, κομψοτεχνίας, γλυπτικῆς και κεραμικῆς. Τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα θὰ

σει δύο παλαιῶν τοιούτων και διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας και καταβάλλουν ὡς ἐτησίαν συνδρομὴν των ἀπὸ δέκα δρ. και ἄνω Τὰ ἕκτακτα μέλη καταβάλλουν μόνον πέντε δρ. ἐτησίως και δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου. Ἐκτακτα και τακτικὰ ἐκλέγονται παρὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς και τὰ ἐπίτιμα και ἀντεπιστέλλοντα Ὁ προσφέρων εἰς τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων δρ. 300 ὀνομάζεται δωρητὴς, και ἀπὸ 500 και ἄνω εὐεργέτης.

Ἄρθρον 3. Τὸ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων διαιρεῖται εἰς τμήματα : εἰς τὸ φιλολογικόν, τὸ ἐπιστημονικόν, τὸ παιδαγωγικόν, τὸ καλλιτεχνικόν. Ἐκαστὸν τμήμα ἔχει δέκα ἐφόρους και γραμματέα. Συνέρχεται ἅπαξ τοῦ μηνὸς και κανονίζει κατὰ πλειονοψηφίαν τὰς ἐργασίας του. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἡ πλειονοψηφία τῶν ἐφόρων ἐπικρατεῖ. Αἱ ἐφοροὶ ἐκλέγονται παρὰ τῶν μελῶν τῶν τμημάτων.

Ἄρθρον 4. Αἱ ἐφοροὶ τῶν τμημάτων μετὰ τῶν γραμματέων ἀποτελοῦν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Λυκείου. Ἐκλέγουν τὴν τακτικὴν πρόεδρον τοῦ Λυκείου, δύο ἢ και περισσοτέρας ἀντιπροέδρους, δύο γραμματεῖς και μίαν ταμίαν Αἱ ἐφοροὶ εἶναι και ἕκτακτοὶ ἀντιπρόεδροι.

Ἄρθρον 5. Ἡ πρόεδρος προΐσταται τῶν συνεδριῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἐν ἀνάγκη δὲ και τῶν εἰδικῶν τῶν τμημάτων, διευθύνει τὰς συνεδρίας και φέρει τὴν νομικὴν ἐκπροσώπησιν εἰς πᾶσαν πρᾶξιν ἐπίσημον τοῦ σωματείου. Ὑπογράφει μετὰ τῆς γραμματέως πᾶν ἔγγραφον και πᾶν ἔνταλμα χρηματικόν. Ἦν πρόεδρον ἀπουσιάζουσαν ἀναπληροῖ ἡ πρώτη ἀντιπρόεδρος, και ταύτην ἡ δευτέρα.

Ἄρθρον 6. Ἡ Γραμματεὺς συντάσσει πᾶν ἔγγραφον, τηρεῖ και συνυπογράφει μετὰ τῆς προέδρου τὰ πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ὡς και τὰ λοιπὰ ἔγγραφα και προσκαλεῖ τὰς Κυρίας εἰς συνεδρίας. Ἡ β' γραμματεὺς ἀναπληροῖ τὴν πρώτην και ἀσχολεῖται εἰδικώτερον εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν και εἰς τὰς δημοσιογραφικὰς ἐργασίας τοῦ Λυκείου

Ἄρθρον 7. Ἡ ταμίαις εἰσπράττει διὰ διπλοτύπου ἀποδείξεως πᾶσαν συνδρομὴν ἢ οἵανδήποτε ἄλλην εἰσπραξίν. Πληρῶνει πάντα λογαριασμόν, συνοδευόμενον με τακτικὴν δικαιολογητικὴν ἀπόδειξιν και με ἔνταλμα ὑπογεγραμμένον ἀπὸ τὴν πρόεδρον και τὴν γραμματέα. Ἀνοίγει μετὰ σχετικὴν ἀπόφασιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, πίστωσιν σχετικὴν με τὰς εἰσπραξεις ἐκάστου τμήματος, τὴν ὁποίαν ἡ οἰκεία ἐφορὸς δικαιολογεῖ εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνὸς διὰ κανονικῶν ἀποδείξεων. Ἡ ταμίαις τηρεῖ τακτικὸν βιβλίον ταμείου, τὰς δὲ παρ' αὐτῇ χρη-

ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μουσικοῦ αἰσθη-
ματος διὰ τῆς διδασκαλίας τῆς μουσικῆς εἰς
τὰ παιδιὰ τῶν λαϊκῶν τάξεων, διὰ τῆς ἐνθαρ-
ρύνσεως πάσης πρωτοτύπου Ἑλληνικῆς ἐργα-
σίας, διὰ τῆς συστάσεως δραματικῆς καὶ μελο-
δραματικῆς σχολῆς. Διὰ τῆς συστηματικῆς ἐκπαί-
δεως τῶν ἔθνικῶν χορῶν καὶ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν
εἰς τὰς αἰθούσας. Διὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως
ἔθνικῶν ἐορτῶν τῶν τε ἀρχαίων χρόνων καὶ τῶν
μεταγενεστέρων. Διὰ τῆς μελοποιήσεως δημο-
τικῶν ἀσμάτων ἐπὶ τῆς ὁσημέραι ἐκλειπούσης
δημοτικῆς μουσικῆς. Διὰ τῆς διοργανώσεως
λαϊκῶν συναυλιῶν.

Αἱ ἐφορεῖαι ζωγραφικῆς, γλυπτικῆς, δι-
ακοσμητικῆς, καὶ κομφοτεχνίας θὰ ἐπιδιώ-
ξουν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ σχε-
δίου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τέχνης εἰς πᾶν ἔρ-
γον καλλιτεχνικόν, κομφοτεχνικόν καὶ βιομη-
χανικόν. Εἰς τὴν μελέτην ἔθνικῶν τύπων, πα-
ραστάσεων ἀρχαίων, ἀγαλμάτων καὶ μνημείων
εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς ἀρχαίας κεραμικῆς.
Εἰς τὴν διοργάνωσιν γυναικείων καλλιτεχνικῶν
ἐκθέσεων καὶ διαρκoὺς ἐκθέσεως. Εἰς τὴν τελει-
οποίησιν τῆς διδασκαλίας τῆς καλλιγραφίας
καὶ ἰχνογραφίας. Θὰ λάβῃ μέρος μετὰ τῶν ἄλ-
λων τμημάτων εἰς ἴδρυσιν κέντρου καὶ βιβλιο-
θήκης, καὶ εἰς τὴν δι' ὀμιλιῶν ἀνάπτυξιν τοῦ
καλλιτεχνικοῦ αἰσθηματος.

Γ'.

Ἄρθρον 12. Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις συνέρ-
χεται ἐτησίως, λαμβάνει γνώσιν τῆς λογοδοσίας
καὶ τῆς παρὰ τοῦ Ἑλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἐξελέγ-
ξεως τῆς διαχειρίσεως, ὡς καὶ τοῦ νέου προῦ-
πολογισμοῦ. Μετὰ τὴν πρώτην πρόσκλησιν καὶ
διὰ τριῶν ἑφημερίδων, συγκαλεῖται, ἐλλείψει
ἀπαρτίας καὶ δευτέρα, ὅποτε θεωρεῖται ἀπαρ-
τία μὲ ὁσαδήποτε μέλη. Νέαι ἀρχειρεῖαι γί-
νονται ἀνά τρία ἔτη. Τὸ παρὸν Καταστατικὸν
δὲν μεταβάλλεται εἰμὴ μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἄ-
τριετίας καὶ τότε, εἰς ἀπαιτηθῆ τοῦτο ἀπὸ τὰ
τρία τέταρτα τῶν μελῶν Ἀπαρτίαν τῶν Συμ-
βουλίων κανονικῶς ἀποτελοῦν τὰ ἡμίση τῶν με-
λῶν πλέον ἑνός.

**Καλλιρρόη Παρρέν, Εἰρήνη Καλογεργῆ, Ἀμα-
λα Καντᾶ, Ἄννα Παπαδοπούλου, Μα-
ρία Ὁρλώφ, Ἐλένη Ρουσοπούλου, Ἀσπα-
σία Β. Σκορδέλη, Ἐλένη Γεωργαντῆ,
Μυρσίνη Β. Κλεάνθους, Ερατὼ Ν.
Ἀσπρογέρακα, Βέρθα Σ. Δέκα, Ἄλε-
ξάνδρα Κ. Μιχαηλίδη, Οὐρανία Δ. Βου**

**γίουκα, Χαρίκλεια Ζ. Ἀλεξανδρίδου,
Σμαρ. Γεννάδη, Εἰρήνη Πολ. Δημητρα-
κοπούλου, Αἰκ. Π. Μαρούλη, Μαρ. Τ.
Μομφερράτου, Εἰρ. Νικολαίδου.**

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΕΙΣ

Τὸ δεκαπενθήμερον αὐτὸ ἐπέεργε σχετικῶς ἡρεμώ-
τερα καὶ ἡ Βουλὴ χωρὶς πολλὰς μακρυλογίας ἐπρο-
χώρησε πολὺ εἰς τὸ Ἀναθεωρητικὸν τοῦ Συντάγμα-
τος ἔργον τῆς.

Τὴν 25ην Μαρτίου ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Βενιζέλος
μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Στράτου καὶ ἄλ-
λων βουλευτῶν μετέβησαν εἰς Μεσολόγγιον, ὅπου ἐτε-
λέσθη μεγαλοπρεπῶς ἡ ἐπετηρὶς τοῦ Μεσολογίου.

Εἰς τὸν τάφον τοῦ λόρδου Βύρωνος, καθὼς καὶ τῶν
γενναίων ἀγωνιστῶν τοῦ Μεσολογγίου, κατετέθησαν
ἐκ μέρους τῆς Βουλῆς πολυτίμοι στέφανοι παρὰ τοῦ
προέδρου αὐτῆς κ. Ν. Στράτου, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπήγ-
γειλε θαυμασίον λόγον ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς καταθε-
σεως τῶν στεφάνων.

Ἐν γένει ἡ 25ῃ Μαρτίου ἐωρτίσθη καθ' ὅλην τὴν
Ἑλλάδα μὲ πολλὴν ζωηρότητα καὶ ἐνθουσιασμόν.

Ἡ ΜΟΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Ἐπιβέβηκα τὸ θνησιγενὲς σαλθάρι, ἐναντίον τοῦ
ὁποῦ ἐξεστράτευσαν ὅλως ὁ κόσμος. Ἀλλὰ τὸ φέ-
ρεμα τῆς ἀνοίξεως θὰ εἶναι συνέχεια τοῦ χειμερινοῦ,
στενὸν δηλαδή, χωρὶς entranes, κοντό, ἐλαφρὸ, εὐκο-
λο καὶ χαριτωμένον. Διὰ τὰ ὠραία σώματα, τὸ φέρεμα
αὐτὸ ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν γραμμὴν τοῦ σώματος, χω-
ρὶς νὰ προσθέτῃ, ἀλλ' οὔτε νὰ ἀφαιρῇ τίποτε, εἶναι
γραφικόν, πλαστικόν, προσεγγίζει πολὺ μὲ ὀρισμένην
ἐποχὴν ἀρχαίου στυλοῦ. Ὅταν μάλιστα σκεπάζεται
καὶ ἀπὸ tunique, ἡ ὁποία ἐνθυμίζει τοὺς ἀρχαίους πέ-
πλους γίνεται ἀκόμη ὠραιότερον. Μὲ μόνον τὴν δια-
φορὰν ὅτι ἡ tunique πηγάζει μόνον μὲ τὰ ὑψηλά
σώματα, ἐνῶ αἱ κοντὰί πρέπει νὰ περιορίζονται ἀπο-
κλειστικῶς εἰς τὸ ἴσιον φέρεμα.

Τὰ μανίκια κοντὰ ἕως τοὺς ἀγκῶνας στενὰ προσηρ-
μοσμένα, συντελοῦν ἐπίσης πολὺ εἰς τὴν κομψότητα
καὶ χάριν τῆς γυναικείας τουαλέττας. Ὑπὸ τὸν ὄρον
ὁμως νὰ μὴ ἀφίνου γυμνὰ καλαμάκια διὰ μπράτσα
ἀλλ' οὔτε καὶ χονδρὰ ἢ τριχωτὰ καὶ μαῦρα, ὅπως
συμβαίνει πολὺ συχνά. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἐπι-
βάλλεται ἀπὸ σεβασμὸν τοῦλάχιστον πρὸς τὴν αἰσθη-
τικὴν τῶν ἄλλων, τὰ χέρια νὰ σκεπάζονται ἀπὸ πυ-
κνὸ κάπως τρανσπαρᾶν, ἢ τὸ μανίκι νὰ φθάνῃ ἕως
κάτω.

Τὰ tailleur φορέματα δὲν πρέπει νὰ γίνονται ἀπο-
λύτως στενὰ, ὅπως τὰ ἄλλα. Εἰς τῆς ραφῆς μάλιστα
τῶν φύλλων τῆς πλαγιῆς καὶ τὰς ὀπίσω σχηματίζον-
ται πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ μέση πιέτες, ποὺ σιδερίζονται
καὶ ἀνοίγουν ἔπειτα εἰς τὸ βάλισμα.

Διὰ κυρίας ποὺ δὲν εἶναι ἀπολύτως λεπταὶ τὰ στενὰ
φορέματα, δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν ἐντελῶς τὴν σω-
ματικὴν γραμμὴν, διότι συνήθως ἡ γραμμὴ αὐτὴ δὲν
εἶναι ὠραία καὶ αἱ προσεχοὶ καὶ αἱ καταφανεῖς στρογ-
γυλλότητες, κάθε ἄλλο παρὰ αἰσθητικαὶ εἶναι.

Τὰ κομπιά, ἀλλὰ φιλτισένια, καὶ πάλιν ὡς γαρνι-
τούρα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Εἰς τὰ πρὸς τὰ
κάτω ἀνοίγματα τῶν Tailleur φορεμάτων εἶναι τὸ
μοναδικὸν στόλισμα, τὸ ὁποῖον γαρνίρει καὶ τὴν ζα-
κέτα.

Ὡς χρώματα φαίνεται ὅτι τὸ μπλε μαρὲν εἰς συν-
δυασμὸν μὲ τὸ κόκκινον θὰ φορεθῇ πολὺ. Ἡ ζακέτες κο-
λητές, ἀκολουθοῦν πρὸς τὸ κάτω μέρος τῶν πολὺ τὴν
γραμμὴν τοῦ φορέματος, ὥστε νὰ φαίνονται συχνά
ὡς κολημένοι εἰς τὸ φέρεμα. Τὰ ριγωτὰ φορέματα
ἐπίσης θὰ φορεθοῦν πολὺ, ὅλα δὲ τὰ λινὰ τῆς θερινῆς
περιόδου εἶναι ρηγὰ δύο χρωμάτων. Διὰ φορέματα
πολυτελῆ, τὰ λιλά εἰς ὅλας τὰς ἀποχρώσεις καὶ τὸ
πράσινον τοῦ ἀμυγάλου, ἰδίως εἰς tussor, συνειθίζον-
ται πολὺ.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ

Ἡ διάλεξις τῆς κ. Αὔρας Θεοδοροπούλου
εἰς τὸ Ὁδεῖον ὑπὲρ τῶν σχολῶν τοῦ Ἐργατι-
κοῦ Κέντρου ὑπῆρξεν ὁποῖα ἐπεριμένετο. Τὸ
θέμα τῆς «ἡ μουσικὴ διὰ τῶν αἰώνων» ἐπρα-
γματεύθη μὲ θαυμασίαν τελειότητα καθὼς τε-
λείως διεξήχθη καὶ τὸ μουσικὸν μέρος μὲ τὰς
δασ Σμαράγδαν Γεννάδη εἰς τὸ ἄσμα, τὰς
δασ Μ. Καστριώτη καὶ Ἡβὴν Πανᾶ εἰς τὸ
πιάνο καὶ τὸν κ. Μιχαὴλ Καζάζην εἰς τὸ βιολί.

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΟΥ κ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Μουσικὴ, ἀγνή, γνησία Ἑλληνικὴ, μὲ κατὰ ἡρε-
μον ἀπλοῦν καὶ ὁμαλόν, ποὺ ἀνταποκρίνεται εἰς
τὰς ἀρμονίας τοῦ Ἑλληνικοῦ τοπίου εἰς τὰς γραμ-
μὰς τὰς ἀπλῶς δυνατὰς καὶ ὠραίας τοῦ Δωρικοῦ
ρυθμοῦ. Ἴδου πῶς τὴν ζοῖνει τὴν μουσικὴν αὐτὴν
ὁ κ. Παῦλος Νιρβάνας εἰς τὴν Ἑστίαν. Διερμηνεύει
τόσον τὴν ἀντίληψιν μου ὥστε τὴν μεταφέρω :

«Ὁ κ. Λαμπλέτ, μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον,
μᾶς δίδει μίαν ἰδέαν τῆς Ἑθνικῆς μουσικῆς,
ὑψωμένης καθέτως ἀπὸ τὰς δημοτικὰς μελο-
δίας καὶ τὰ λαϊκὰ **μοτιβα** εἰς τὴν σφαιρὰν τῆς
ἀνωτέρας καλλιτεχνικῆς δημιουργίας. Εἰς τὰς
συνθέσεις, ποὺ εὐτυχήσαμεν προχθὲς ν' ἀκού-
σωμεν εἰς τὸν «Παρασόν», τίποτε δὲν κτυπᾷ
ἀπ' εὐθείας, ὡς ἕνα κομμάτι δημοτικοῦ τρα-
γουδιοῦ ἀποπλανηθὲν ἀπὸ τὸ βουνὸν καὶ τὴν
στάνην, διὰ νὰ καρφωθῇ ὅπως-ὅπως εἰς τὸ
μουσικὸν τετράδιον. Καὶ κανένας ἀνίδεος ἀ-

κροατῆς, εἰς μίαν φράσιν τῆς «Γιορτῆς», τῆς
συμφωνίας αὐτῆς, ποὺ θὰ μᾶς ἐδίδεν τὸ μέ-
τρον τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς δυνάμεώς τῆς, ἐκτε-
λουμένη ἀπὸ πλουσίαν ὀρχήστραν, δὲν ἐφώ-
ναξεν : «Ἑλληνικὸ-νο-κό» ! Καὶ ὁμως ἡ
μουσικὴ αὐτὴ ἐφθάνεν ἕως τὰ βᾶθη τῶν Ἑλ-
ληνικῶν ψυχῶν καὶ ἔδονούσε τὰς χορδὰς τῶν, μὲ
ἦχους ποὺ αἰσθανόμεθα ὅτι ξανακούσαμεν κά-
ποτε εἰς μίαν μακρονήν στιγμὴν, ὅχι διότι συ-
νέβη τοῦτο πραγματικῶς, ἀλλὰ διότι ἀποτελοῦν
μέρος τῆς βαθύτερας οὐσίας τῆς ὑπάρξεώς μας.
Διότι οἱ ἦχοι αὐτοὶ εἶνε οἱ ἦχοι ποὺ συνέλαβε
καὶ μετουσίωσεν ἀσυναίσθητος ἡ ψυχὴ μας
εἰς τὰς μουσικὰς ἐκφράσεις τῆς γύρω μῆς
ζωῆς.

Μὲ τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν τοῦ ἔθνικοῦ μᾶς
ἔκαμε τὴν ἐμφάνισιν του ὁ νέος μουσικός.
Δηληδὴ μὲ τὴν ἀληθινὴν καλλιτεχνικὴν ἀντί-
ληψιν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν θὰ δημιουργηθῇ μίαν
ἡμέρα ἡ Ἑλληνικὴ Τέχνη, ὡς ποίησις, ὡς
μουσικὴ, ὡς ζωγραφικὴ, ὡς γλυπτικὴ, ὡς ἀρ-
χιτεκτονικὴ καὶ ὡς πατριωτισμὸς ἀκόμη—ὁ
ἀνώτερος πατριωτισμὸς, ποὺ εἶναι ἡ συνολικὴ
ποιητικὴ ἐκφρασις τῆς Ἑθνικῆς ψυχῆς».

ΒΙΒΛΙΑ

Περὶ παιδοκομίας. Εἰς ἄλλην στήλην γίνεται
λόγος διὰ τὸ βιβλίον αὐτό, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ
θεωρηθῇ ἐν εἶδος εὐαγγελίου διὰ κάθε νέαν μητέρα.
Εἶναι ὁ σύμβουλος καὶ ὁ διδάσκαλος ὁ ὁποῖος λεί-
πει ἀπὸ τὴν μόρφωσιν τῆς διὰ τὸ μεγάλο ἔργον
τῆς διαιωνίσεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῆς δημιουρ-
γίας γενεᾶς ὑγιῶς καὶ ὠραίας.

Προσεχῶς χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας θὰ μετα-
φέρω μερικὰ κεφάλαια ἐξ αὐτοῦ, ἂν καὶ συνι-
στῶμεν ἰδιαίτερος νὰ τὸ προμηθευθοῦν ὅλαι αἱ
μητέρες καὶ ὅλοι οἱ γονεῖς ἐν γένει, ὅχι μόνον ὅσοι
ἔχουν μικρὰ νὰ μεγαλώσουν, ἀλλ' ὅσοι ἔχουν καὶ
μεγάλαι παιδιὰ διὰ νὰ ὑπανδρῶσουν

Ἡ ἀδελφὴ. Τὸ δράμα τῆς κ. Ἀργυρῆς Δ. Σα-
κελλαρίου τὸ ὁποῖον ἐπαίχθη μὲ τόσῃν ἐπιτυχίαν
κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, ἐξεδόθη εἰς ὠραῖον βι-
βλίον.

**Λογοδοσία τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τῆς κ.
Αἰκ. Γρ. Ζλατάνου Ἐπιτροπῆς τῶν Κυριῶν
ἐπὶ τῆς περιθάλψεως τῶν ἐκ Βουλγαρίας
καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμανίας προσφύγων.** Μία
λογοδοσία ογκώδης, πλουσία εἰς σελίδας, ἐκατὸν
σαράντα ἐν ὅλῳ, πλουσία εἰς ὀνόματα καὶ εὐεργετῶν
καὶ εὐεργετηθέντων, πλουσία εἰς γενναίας παροχὰς
καὶ βοηθήματα, ὀφειλόμενα εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς
ἐπιτροπῆς αὐτῆς ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν θαυμασίαν δρα-

στηριότητα τῆς προέδρου τῆς κ. Αἰκ. Ζλιατάνου ἔκαμεν ἀληθινὰ θαύματα φιλανθρωπίας.

Ἦπερ τὰς 35,000 προσφύγων εὐηργέτησαν αἱ κυρία αὐταί, εἰς 45,785 δρ. καὶ 75 δὲ ἀνέρχονται τὰ εἰσπραχθέντα παρὰ τῆς ἐπιτροπῆς χρηματικά ποσά, ἐκτὸς τὰς χιλιάδας τῶν ὑφιστάτων, ὑποδημάτων, κλινισκευῶν καὶ ἄλλων χρησίμων πραγμάτων, τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν πρὸς τοὺς πρόσφυγας.

Τὸ βιβλίον τῆς λογοδοσίας κοσμοῦν εἰκόνας τῆς ἐπιτροπῆς τῶν κυριῶν κατὰ τὰς στιγμὰς τῶν παρεχομένων βοηθημάτων, ἀποτελεῖ δὲ ἀληθῶς εἰς εὐφραδὴ γλῶσσαν τῶν ἀριθμῶν καὶ τῆς ἀναπτυχθείσης φιλανθρωπικοῦ δραστηριότητος ἕνα ἐπὶ πλέον δείγμα τοῦ ὀλτροῦσμοῦ καὶ τῆς αὐταπαρηγήσεως, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐργάζονται αἱ γυναῖκες, ὅταν μάλιστα, ὡς ἡ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς καὶ αἱ κ. κ. συνεργάτιδες τῆς, διαπνέονται ἀπὸ τόσον πατριωτικὰ αἰσθημάτων.

Λογοδοσία τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀστέγων

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς προέδρου τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀστέγων ἡ λογοδοσία τοῦ λήξαντος ἔτους, κατὰ τὴν ὁποίαν διενεκτήρευσαν εἰς τὸ Ἄσυλον 3,247 ἄτομα, δωρεὰν οἱ 847, καὶ μετὰ δεκάλεπτον κάθε νύκτα καταβολὴν 2,368. Αἱ δαπάναι τοῦ Ἀσύλου ἀνέρχονται εἰς 2,145 καὶ 60 καὶ τὰ ἔσοδα εἰς 5,267 καὶ 5. Ὡστε τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀστέγων ἔχει καὶ μεγάλο πλεόνασμα, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς τὸ μέλλον τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν του.

ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἐβδομάς νηστησίμων, ἀλλ' ὄχι βέβαια καὶ ἐξαγνισμοῦ μετὰ τὰ τόσα ὀρεκτικὰ καὶ θαλασσινὰ, τῶν ὁποίων γίνεται ὄχι μόνον χρῆσις, ἀλλὰ καὶ κατάχρησις.

Μακαρόνια μετὰ μύδια. Πέρνετε μύδια, τὰ πλύνετε πολλὰ νερὰ καὶ τὰ ξύνετε, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον χῶμα ἐπάνω των. Τὰ βάζετε μέσα εἰς κατσαρόλα ἐπάνω εἰς τὴν φωτιὰ καὶ τὰ στριφογυρίζετε χωρὶς νερό, ὥστε νὰ ἀνοιξοῦν. Βγάζετε τότε ὅλον τὸ μέσα, χωρὶς νὰ ἀφήσετε νὰ χυθῇ ἡ θάλασσά των. Χωριστὰ κόπτετε ἀρκετὰ κρομμύδια καὶ ὀλίγα ψιλὰ πολὺ καρότα καὶ τὰ κοκινίζετε μετὰ λάδι. Ἐπειτα προσθέτετε ἕνα μάτσο μαϊντανό ψιλοκομμένο καὶ ἀρκετὴ ντομάτα καὶ τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ μία πυκτὴ σάλτσα. Ὄταν εἶναι ἕτοιμη προσθέτετε καὶ μιὰ καλὴ φούγτα σταφίδες ψιλὰ καὶ ἔπειτα τὰ μύδια σας μετὰ τὴν θάλασσά των καὶ μετὰ ὀλίγες καλόγνωμες καθαρισμένες. Τὰ ἀφήνετε νὰ πάρουν μόνον μίαν βράση καὶ τὰ κατεβάζετε.

Χωριστὰ ἔχετε βράσει εἰς νερὸ τὰ μακαρόνια σας, ὅπως συνήθως, τὰ περνᾶτε ὅπου τὸ τρυπητό, καὶ ἔπειτα τὰ βάζετε εἰς κατσαρόλαν καὶ τὰ ἀνακατόνετε μετὰ τὴν υἱοῦ σάλτσα. Τὰ σερβίρετε καὶ σερβίρετε καὶ τὴν ὑπόλοιπον εἰς σαλτσίερα καὶ ὁ καθένας πέρνει ὅσῃν θέλει. Εἰς τὸ βράσιμο τῆς σάλτσας βάζετε καὶ ἕνα ποτηράκι κρασί ὄσπρῳ ἀρεστίνου.

Ἄρνι τῆς σούβλας. Εἶναι πολὺ δύσκολο πρᾶγμα νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὸ ψήσιμο ἕνα ἄρνι τῆς σούβλας. Κατ' ἀρχὴν τὸ ἄρνι πρέπει νὰ ψηθῇ ἔξω εἰς τὸ ὑ-

παίθρον καὶ ἡ φωτιὰ νὰ εἶναι περὶ δυνατὴ πρὸς τὰ μπούτια, ὅπου εἶναι ἀνάγκη νὰ ψηθῇ περισσότερον καὶ ὀλιγωτέρα εἰς τὸ στήθος καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδιῶν, ὅπου εἶναι λεπτότερον καὶ ἡμπορεῖ νὰ καῖ. Ὄταν δὲ τὸ βάλετε εἰς τὴν φωτιὰ, εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ εἶναι ἐν γένει πολὺ ἐλαφροτέρα ἢ μᾶλλον τοποθετεῖτε τὴν σούβλα ὑψηλότερα καὶ περὶ τὸ τέλος δυναμόνετε τὸ ψήσιμο, χαμηλώνοντες τὴν σούβλα. Ἐνῶσω τὸ ἄρνι ψήνεται, πρέπει νὰ ἀλοιφεταί εἴτε μετὰ βούτυρον, εἴτε μετὰ λάδι καὶ λεμόνι καὶ ἀλατοπίπερον. Ἄρνι 4—5 ὀκάδων ψήνεται εἰς 2 1/2 ὥρας. Ἄρνι 7 1/2—8 ὀκ. ψήνεται εἰς τρεῖς ὥρας. Εἶναι ἕτοιμον, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ σκίζῃ καὶ εἰς τὰς κλειδώσεις νὰ φαίνωνται τὰ κόκαλα. Ἀμὰ τὸ περάστε εἰς τὴν σούβλα καὶ τὸ δέσωμεν μετὰ σπάγγο, ράπτωμεν τὴν κοιλιὰ, ἀφοῦ τὸ ἀλατοπιπερώσωμεν καλὰ μέσα. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα τὰ ἐντόσθια ἀφαιροῦνται καὶ ὅτι μετὰ ὀλίγα ἔντερα καὶ τὰ φλεμονάκια κατασκευάζωμεν τὴν Πασχαλινὴν σούπα μετὰ τὴ σπλῆνα δὲ τὸ σκατάκι, τὰ νεφρὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἔντερα τὸ κοκορέτσι.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ θερμώτατα τὰς κ. κ. ἀναγνώστριάς μας, αἱ ὁποῖαι καθυστεροῦν τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐγγραφῆς τῶν τοῦ 1910, νὰ εὐαρεστηθοῦν νὰ τὸ ἀποστείλουν ἀμέσως διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς.

Τὴν αὐτὴν παρακλήσιν ἀπευθύνομεν πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτριάς καθὼς καὶ πρὸς τοὺς κ. κ. ἀνταποκριτάς μας.

ΤΩΡΑ μετὰ τὰς πασχαλινὰς μπουμπονιέρες ὁ Dorè καὶ πάλιν θὰ θριαμβεύσῃ. Ἄλλως τε θριαμβεύει πάντοτε μετὰ τὰ ἀπαραμίλλὰ του petits fours καὶ τὰς νέας του ζαχαροπλαστικὰς ἀνακαλύψεις εἰς κάθε εἶδος γλυκίσματα. Τούρτες, μπουμπόνια, πῆτες, τσουρέκια ὅλα εἶναι τέλεια.

ΚΥΡΙΑΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΡΓΑΤΙΔΑΣ

Εἰς τὸ κατάστημα τῆς Οἰκοκυρικῆς καὶ Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς ὁδὸς Ὀμήρου 24, λειτουργεῖ κάθε Κυριακὴν ἀπὸ τὰς 9—12 π. μ. τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον δι' ἀμαθεῖς ἐργατῆς καὶ ὑπηρετριάς.

Ἱερὺς ἐξηγεῖ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας διδάσκειται δὲ ἀνάγνωσις, γραφὴ καὶ ἀριθμητικὴ, ὡς καὶ τὰ καθήκοντα τῆς γυναίκος εἰς τὴν οἰκογένειαν, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν πατρίδα. Αἱ ἔχουσαι ἀμαθεῖς ὑπηρετριάς δύνανται νὰ τὰς στέλλουν εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον πρὸς μὲρρωσιν.

Ἐπίσης τὰς Κυριακάς δανείζονται βιβλία ἀπὸ τὴν λαϊκὴν βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς πρὸς τὰς ἐργατῆδας ἐργοστασίων, ὡς καὶ πρὸς κάθε γυναῖκα ἢ κόρην, ἐπιθυμοῦσαν νὰ περνᾷ τὰς ὥρας τῆς ἀναπαύσεώς της μετὰ τὴν συντροφικὴν τερπνῶν καὶ διδασκτικῶν βιβλίων.